

„Ja,” zegt Bot-Jaap: „dat is ook al een gek geval, waarvan ik niet veel begrijp. Jullie weet wel, dat vrouw Molm nou niet zoo'n plezierig mensch was. Maar vannacht, toen ze Molm thuis brachten na 't afloopen van 't water, moet ze al bijzonder raar gedaan hebben. Ze was bedroefd, meer dan erg. Maar toch was ze gauw kalm en ze heeft gewerkt en gezorgd, dat iedereen er versted van stond. Wat daar gebeurd is, begrijpt geen mensch. Ze werkte als een paard om 't huis schoon te krijgen, want 't water was ook bij haar over de vloedplanken gekomen, en had gruwelijk veel schade gedaan in huis. De lui zeggen, dat ze vannacht meer gedaan heeft, dan ze anders in een maand uitvoerde. En ze schold heelemaal niet op de kinders, en haar man behandelde ze zoo zacht, als of hij een bakerkindje was. — Maar, jongens! ik wou wel een stuk of wat van jullie spreken, even maar; alleen ongetrouwden, die niet voor vader of moeder of familie moeten zorgen. Loopen jullie even mee naar „*De Kabeljouw*” dan nemen we daar een glas bier en praten we wat?”

Een tiental volgt den spreker op dit zonderlinge verzoek naar het herbergje aan de haven, waar ze zich in een hoekje van de gelagkamer om een tafel scharen.

„Jongens! 't ziet er bij Molm in huis niet best uit. Dat wordt van den winter hongerlijden, dat ze zwart zien!” begint Bot-Jaap.

„Wel,” zegt Dirk te Mander: „hier is een drie-gulden, wie legt er bij?”

„*Ik*, en *ik* en *ik*!” klinkt 't uit aller mond.

„Nou, dat is een mooi duitje, maar — 't geeft niet! Als 't op is, wat dan?”

„Ja, — wéér — geven?”

„Nee, jongens. Dat gaat niet; we hebben niet altoos *geld*. wèl armen, we moeten voor de lui werken. Als ieder van ons een week op Molm's schuit gaat varen en de heele besomming aan de vrouw afstaat, dan komt ze den winter door en dan is Molm zeker weer beter. Zóó helpen we goed. Doe je mee?”

Met luide instemming antwoordt het troepje jonge mannen, terwijl er een opmerkt:

„Daar zijn er nog wel meer voor te vinden! Daar zal ik voor zorgen!”

„En ik,” zegt Bot-Jaap: „ga deze duiten aan vrouw Molm brengen en dan zal ik 'r meteen vertellen, wat er besloten is.”

Met een korten groet verlaat Bot-Jaap het gezelschap en begeeft zich naar 't huisje van Molm.

De straat levert een vreemd schouwspel op. Meer dan in eenige andere der stad, drong hier het water door, wjl deze het laagst gelegen is. Verbazende ijsschotsen liggen op en naast elkaar, hier midden in de straat, daar tegen de huizen. Langs de muren, bijna een meter hoog, tot haast aan de drempels der ramen, zit een laagje grijze modder, die hier en daar afgedropen, de vroeger witte muurvlakte laat zien. De vloedplanken zijn weggenomen. In alle huizen zijn de bewoners bezig de sporen van het indringende water te doen verdwijnen en kleine hoopjes slijk op de straat voor elk huis getuigen van de gebeurtenissen van dezen nacht.